

MENTAL
VISORY
LICIT CONTENT

Hip Hop

Mikko
Koiranen

FINAALISSA

Mikko Koiranen

MIKKO KOIRANEN

FINAALISSA

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Juhlittavaa

Josad Farrah virnisteli sadistisesti. Tuhannet katsojat sekä Ouluhallissa että striimin äärellä olivat kiinnostuneita vain siitä, mitä hän sanoisi seuraavaksi.

– No niin, laadidaadi, let’s party! hän huudahti, ja yleisö hiljeni. – Breakthrough 2026:n ensimmäinen finalistiksi on...

Piinaava odotus jähmetti patsaiksi niin oman posseni kuin pari muutakin lavalla seisovaa räppiporukkaa.

Olisi tehnyt mieli tarttua Josadia rinnuksista ja ravistaa oikea nimi ulos.

– Sano se... Anfangi, mutisin.

Kaikki riippuisi tästä hetkestä. Kuului vain sydämen pamppailua jäljittelevää tunnelmamusiiikkia ja Josadin kaulaketjun kilinää, kun hän vaihtoi painoa jalalta toiselle.

– Huuda mun nimee! huikkasi Ölövi, yksi kisaajista.

Koko yleisö röhähti nauramaan.

Kiitos vaan, ajattelin. Ihan kuin minä haluaisin kitua jossain piinapenkissä.

Kun nauru laantui, Josad virnuili vielä hetken. Sitten hän veti henkeä, viskasi kätensä meihin päin ja huusi:

– Honeypenny!

Yleisö räjähti huutoon. Honeypenny kiljui ja hyppi tuplaajansa kanssa niin, että pelkäsin lavan pettävän hänen altaan.

Honeypenny finaalissa... Siihen ajatukseni jäi, sillä vielä oli keskityttävä kuulemaan, selviänkö jatkoon.

Lopulta yleisö ja Honeypenny rauhoittuivat, ja piina sen kuin paheni.

En jaksaisi täristä tässä enää kauaa. Tarraisin kohta ihan oikeasti Josadia rinnuksista kiinni.

Tarkkailin yleisöä ja kohotin leukaani, jotta kukaan ei huomaisi hermoiluani. Ikään kuin olisin vain tullut kuulemaan, kuinka minut julistettaisiin finalistiksi. Biisinikin oli paljon parempi kuin Ölövin ja Riski-Koljosen rataräppi.

Liikuttelin sormia edestakaisin, kuin kutsuakseni yleisön luokseni. Kohta joku avasikin suunsa:

– Anfangi! Anfangi! Anfangi!

Pari muutakin tyyppiä yhtyi huutoon. Ja muutama lisää.

Pian koko Ouluhalli huusi nimeäni. Jopa Ölövi.

Nyökyttelin hyväksyvästi.

Sitten sama nimi – Anfangi! – kuului kaikkea muuta huutoa kovempaa karjaisuna salin jokaisesta kaiuttimesta.

Ääni oli Josadin.

Yleisön Anfangi-huuto muuttui korvia huumaavaksi mössöksi. Tunnelmamusan tilalle

tuli minun biisini, jonka tahdissa Josad hytkyi kaulaketju pomppien.

Oliko hän tosiaan huutanut nimeni? Vai oliko se ollut vain jokin harhaksi tiivistynyt toive?

Kaikki taputtivat ja katsoivat minua, ja sitten näkökenttäni peittivät tuplaajani Miska ja dj:ni Joono. He puskiivat ja puristivat minut sellaiseen halaukseen, että meinasin kaatua.

– Aaa finaali Tatu! Aaaaa! Joono karjui.

Oli se totta. Perhana.

Vedin kunnolla henkeä. Tuntui kuin olisin vihdoinkin päässyt pois tulisilta hiililtä. Sitten Joonon ja Miskan riemu tarttui minuunkin. Hillitsin juuri ja juuri itseni.

Korokkeella yleisön keskellä oli tuomareiden pöytä, jonka ääressä seisoivat taputtamassa Hitman, kisan päätuomari. Hänen katseensa oli minussa.

Ei Honeypennyssä vaan minussa.

Voitinko minä koko kisan jo nyt?

Jostain kaukaa kuului Josadin ääni. Hän oli entistä kiihtyneempi, kun jännitys oli purkautunut.

– Jaa ensi lauantaina katsotaan, kumpi vie Breakthrough 2026:n voiton! Onko se Honeypenny, röyhkeän ja rohkean mimmiräpin ehdoton kärkitekijä? Vai Anfangi, reilu ja rehti runonräkijä suoraan Suomi-räpin ytimestä?

Vai katsoiko Hitman sittenkään minua...?

Plääni

– Viikko aikaa vääntää bängeri ja opetella se ulkoa, selostin ja siemaisin kaljaa.

Olimme tulleet jatkoille Ölövin luokse. Kämpä tursusi bileporukkaa, kovaäänistä boombapiä ja vielä kovaäänisempää freestyleä.

Minä, Miska ja Joono olimme vallanneet makkarin, jonka seinustalla seisoi iso, 16-lokeroinen hyllykkö täynnä vinyylilevyjä. Huoneessa oli myös pitkä pöytä levareille ja MPC-sämplerille. Seinällä roikkui iso mustavalkoinen seinälippu teksteillä PARENTAL ADVISORY ja EXPLICIT CONTENT.

Heh, legendaarinen lapsia suojeleva varoitus, joka oli varmaan jokaisen amerikkalaisen räppilevyn kannessa.

Täällä jos missä oli hyvä suunnitella tulevaa jonyt. Etumatka oli pakko hyödyntää. Suoritukseni piti olla paras.

– Matsku vain puuttuu, jatkoin.

– Onko sulla mitään valmista? Miska kysyi.

– Ei. Ei sanoja eikä biittiä. Kaikki paukut meni semifinaalibiisiin tekemiseen.

Mitä enemmän asiaa mietin, sitä enemmän aloin huolestua.

Lisäksi biisi pitäisi tehdä *tilauksesta*... Breakthrough'n finaali oli tilannut minulta ja Honeypennyltä voittobiisit, ja vain toinen niistä olisi parempi.

– Pitää ruveta kunnolla hommiin heti huomenna, päätin.

– Onko sulla ees aihetta?

– Jaa-a... Onko ideoita?

Miska pohti hellyttävän tosissaan, vaikka känni tekikin ajattelusta vaikeaa.

– Mitenhän autot? Tai leveä elämä? Tai nainen... naisen saaminen, saaminen...

Joona pyrskähteli.

– Siitä puhe, mistä puute.

Repesin nauramaan.

– Haista paska, Miska sanoi. – Kävin vaan kaikki pahimmat kliseet läpi.

– Joo joo. Mites nyt noin vihanen purskahus? Tais osua arkaan paikkaan.

– Vihanen... Vihanen purskahus... maistelin Joonan sanoja.

Ölövi astui sisään. Hänen aurinkolasien peittävä katseensa vaelsi kuin eksyneellä.

– Kato, Anfangi ja poppoo, hän töräytti ja huojui oman tölkkinsä kanssa. – Onnea vielä finaalipaikasta.

– Ki-hiitos, vastasin hämilläni.

Suomi-räpin hierarkiassa vanhempia tekijöitä katsotaan aina ylöspäin. Mutta nyt melkein kymmenen vuotta minua vanhempi aitopää oli kääntänyt asetelman toisin päin.

– Elekää antako mun häiritä, hän sanoi ja meni seläilemaan hyllykön vinyylejä.

Hemmetti. Olin pääsemässä johonkin finaaliin kehittäessä, mutta ajatus oli karannut.

– Mitäs sä Joona sanoitkaan kun olit osunu Miskan arkaan paikkaan? kysyin.

– Ihmettelin sen purskahusta.

– Antakaa jo olla... Miska vaikeroi.

– Ota nyt iisisti. Mietin vaan sitä purskahusta...

Että entä jos se finaaliin ois ihan vitun vihanen purskahus?

– Ketä kohtaan? Joona kysyi.

– Niitä jotka sen ansaitsee... Miska mietiskeli ääneen.

– Kuulostaa vaaralliselta, Ölövi huikkasi kasvot edelleen hyllykköön päin.

Puhelimeenko hän puhui? Ei, kädet hommailivat vinskiä parissa. Kommentti oli meille.

– Miten niin vaaralliselta? ihmettelin.

– Väärissä käsissä räppi voi saada aikaan rumaa jälkeä. Varsinkin nyt kun jonnet ja mitkä lie roadmanit tuolla riehuu menemään, Ölövi vastasi.

Väärissä käsissä... Ainahan räpin avulla on vihattu kaikkea.

– Jos vanaha oogee saa antaa teille neuvon, niin kannattaa mieluummin miettiä, millasta hyvää pystys levittäään. Määkin voisin kateellisena aatella teidän finaaliapaikasta vaikka ja mitä, mutta oon vaan ilonen teidän puolesta.

– Mutta vihahan on vaan tunne siinä missä muutkin, sanoin. – Ja ainakin parempi ku ihan sama.

Ölövi hymähti.

– Ootas.

Jos halua saada...

Ölövi alkoi etsiä jotain tiettyä levyä, joka tulikin pian vastaan.

– Ui, löyty, hän hihkaisi, siirtyi pöydän luo ja asetti levyn soittimeen.

– Näytä, sanoin, ja Ölövi antoi kartonkikuoren minulle. Levy oli MC Nikke T:n ”Jos halua saada... Vol. 1”. Kannessa poseerasi itse ämsee punaisessa varsity-takissa ja...

Ei voi olla totta.

Tyypin vyötäröllä komeili valkoinen jättimäinen muovirannekello.

Aavistin pahaa ja etsin levyn julkaisuvuoden, joka oli 1990. Historiallista kamaa siis, mutta ei tämä levy mikään aarre ollut. Pikemminkin

esiin kaivettua ydinjätettä. Juuri tuon ajan huumorisonnan takia Suomi-räp haudattiin moneksi vuodeksi syvälle syvälle undergroundiin.

– Kuunnelkaa, Ölövi sanoi ja laski neulan levyille.

Kaiuttimista alkoi soida pumpppaava rumpuluuppi. Sen päälle oli ripoteltu erilaisia vokaalisämppejä. Ja juuri ennen kertsia pamahti muovisen ysärimusan kamala perisynti: orchestra hit.

Kertsissä äänensä avasi itse artisti: *Jos halua saada on pakko antaa! Jos halua saada on pakko antaa!* Sitten seurasi perinteistä tilitystä bilettämisestä ja varmasta saannista.

Ääh... Miksi Ölövi soitti meille tällaista kuraa? Ehkä tämä oli hänen outo esimerkkinsä hyvän levittämisestä.

Ihan hyvä oksennusrefleksi tästä melkein tulikin.

Joonan ja Miskan kasvoilla vuorottelivat soma sympatia ja sellainen tylsä huvittuneisuus, jota laho puujalkahuumori aina saa aikaan. Ölövi taas

nyökytteli tosissaan päätään, aivan kuin hänelle olisi puhunut joku merkittävä esi-isä.

Kun biisi loppui, Ölövi huokaisi ja sanoi:

– Semmonen.

– Olen sanaton, totesin.

– Olihan se... Semmonen, Joono kommentoi puhtaasta kohteliaisuudesta.

– Järkyttävä.

Minulla ei juuri nyt ollut kovin kohtelias olo.

– Noo... Onhan se totta että tämä vaikutti koko skeneen, Ölövi sanoi. – Eikä niin hyvin. Mutta kyllä noistakin sanoista viisautta löytyy.

Tuhahdin.

– Ja mitäköhän muka?

Ölövi istahti sängylle, katsoi minua tiukasti silmiin ja vastasi:

– Ymmärrät joskus myöhemmin.

Kurtistin kulmiani.

– Toivottavasti ymmärrät.

Ymmärsin ainakin sen, että tuohon levyyn olisi kuulunut Parental Advisory -varoitusta.

”JOS HALUU SAADA / ON PAKKO ANTAA”

Tatu, rap-nimeltään Anfangi, on voittamaisillaan musiikkikilpailun. Hän joutuu kuitenkin kriittisellä hetkellä soluttautumaan hailuotolaisen heviväandin kosketinsoittajaksi. Tatun sisällä rytmi ei vaimene, vaikka Hailuoto on kaukana musiikkikilpailun hypestä.

Ote-sarja tarjoaa rouheaa lukemisen imua, samaistuttavia tarinoita ja nopeita sivunkääntöjä.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-52295-0